

La veu de les paraules

Escric perquè...

Mentre camino cap el mercat de les lletres començo a sentir les veus de les venedores. Estic enganxat aquest mercat, vinc cada dia, vull tornar-hi demà.

Compro lletres negres, de color, en relleu. En compro de vives i escorrialles que no vol ningú, transparents -que cal marcar- i viscoses. Compro lletres latents i pansides que si reviu tenen una llum purpúria.

Un dia vaig anar al mercat i era tancat. Les venedores estaven en vaga: Deien, que les lletres cada dia eren més rebels, que saltaven dels taulells per amagar-se als cabassos dels badocs. Deien, que estaven empipades de què la gent no values el seu treball i també deien que estaven empipades per tota la vida.

Afortunadament van descobrir que tota la vida era molt temps i el mercat va tornar a obrir. Les lletres florien en totes les parades.

Quan arribo a casa a casa gaudeixo ajuntant les lletres. Les clavo al paper com si fossin papallones de col·leccionista i em faig petit regals de paraules que vaig inventant i ajuntant.

**Les lletres que em sobren les revoluciono
dimensiono
narcotitzo
segmento
quartejo
inflamo
tirotejo
hostiejo
mastego
fulmino
colpejo
glopejo
escupo
agullo
bullo
oxido
violo
lligo
pixo**

les passo per la màquina de trinxar i són lletres noves

Miquel Faura.

Terrassa, 25 d'abril de 2011.

Biblioteques públiques
de Terrassa